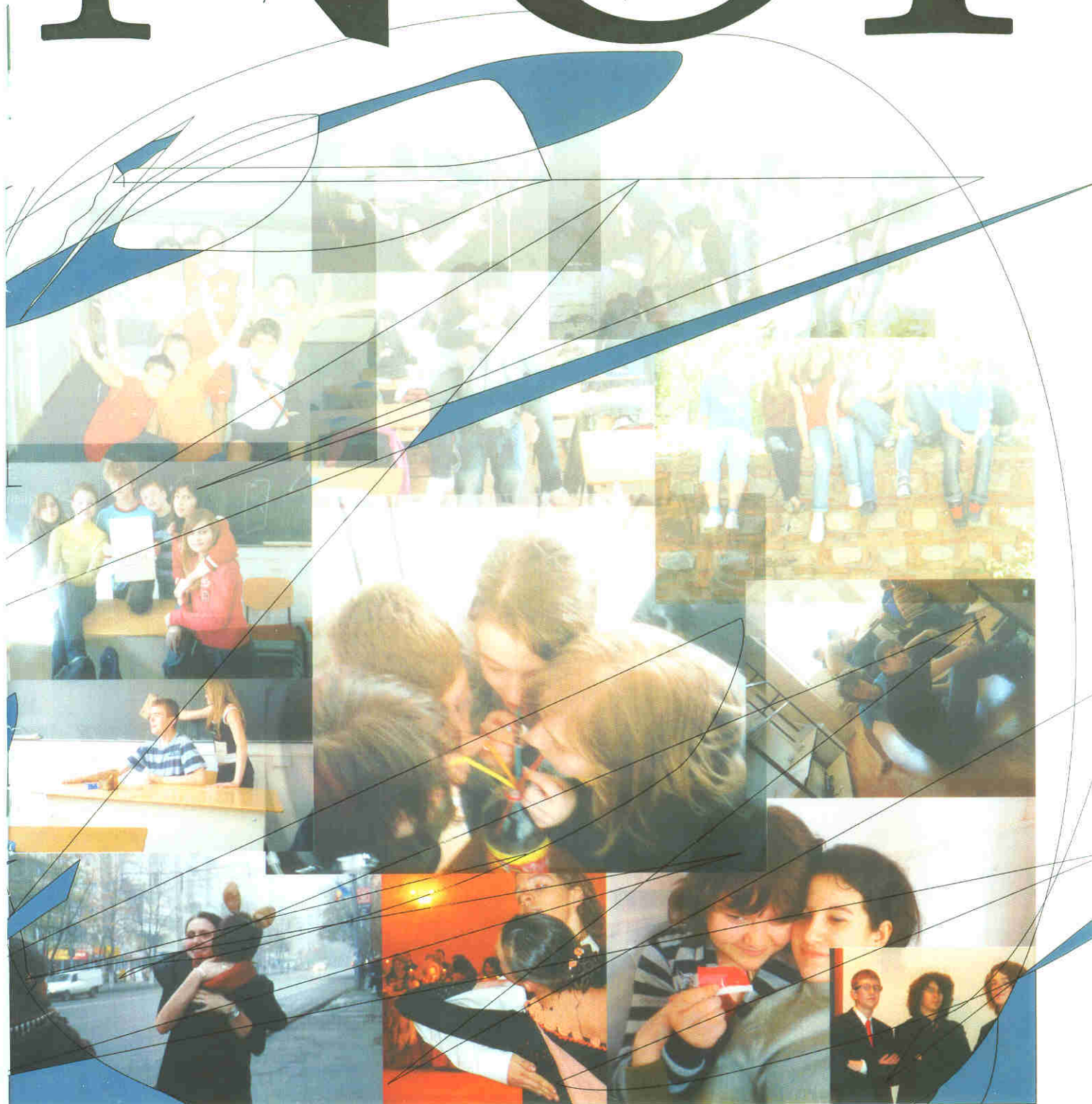

NOI

ANUL II, NUMĂRUL III/2010

FOAIE A GIMNAZIȘTILOR DE LA COLLEGIUL NAȚIONAL "AL. I. CUZA", FOCSANI

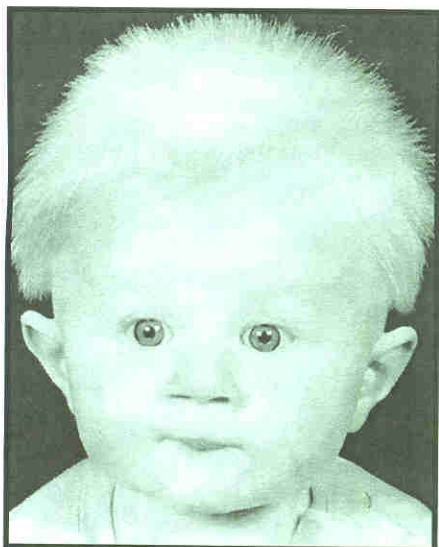

NOI... pentru NOI... despre NOI... de Ziua Copilului

Personal, pe 1 Iunie îmi amintesc mereu jocurile copilăriei. Desenul cu creta colorată pe asfalt, leagănele, toboganele și mult așteptata jucărie primită de la părinți pentru Ziua Copilului.

În viziunea mea, mereu, dar absolut mereu Ziua Copilului o pot descrie pe scurt ca Ziua cu Soare!

Oprea Miruna, Clasa a VI-a

De ziua noastră

Ștregărița vara,
Se tot zbuguie pe-afară
Când cu fluturi și albine
Când cu ciucuri de sulfine.

Și prin geamul larg deschis,
Ramuri tineri de cais,
Leagănă-n hamac de soare,
Musculițe pe răzoare,
Care-aduc cu ele-n zbor,
Câte-un strop firav de dor,
De ziua copiilor.

Iată, azi de ziua noastră,
Geana soarelui albastră
A clipit cu bucurie
Pentru noi-copilărie !

Basma Bogdan,
clasa a VI-a

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă a vieții, fiind plină de veselie și lipsită de griji. E perioada inocenței și a curiozității nestăpânite, a dorinței de a afla mai multe și de a înțelege. De aceea, noi toți ar trebui să sărbătorim această etapă a vieții.

Ziua Copilului, 1 Iunie, are rolul de a le aminti celor mici să prețuiască toate momentele copilăriei și de a le aminti celor mari de clipele frumoase din această vreme. Așa că bucurați-vă cu toții de această zi frumoasă!

Berheci Diana, clasa a VI-a

Astăzi zâmbetul se așterne de-a lungul gândului tău, lume ! Ochii mei de pretutindeni prinși în umbre albastre, verzi, căprui sau negre aprind lumina soarelui din speranța mamei care metamorfozează furtuna în mângâiere, glonțul amar într-o pulbere de fluturi încinși peste aura tuturor jocurilor. Nicio lacrimă din tristețea lumii nu permite încercarea obrazului meu când mai alb, când mai negru, pentru că vălul sfânt al mamei se face scut prin care se lasă cântată doar vocea ei-mugurii lui Dumnezeu pe pământ.

Fie ca în această zi a ta de întâi, lume, să te sărbătorească pașii mei zglobii, încântați ca niște aripi peste geometria șotronului din grădina bunicilor, din speranța părinților, din iluzia oglinzilor...

Constantin Popescu, clasa a VI-a

Toată lumea spune că un copil e o rază de soare, puritatea și inocența care apar în aceste vremuri grele. Pentru aceste însușiri ale unui copil există 1 Iunie. Această dată este un eveniment de care se bucură orice copil de pe glob și fiecare primește mai multă atenție. Fiecare zi din an poate fi mai bună sau mai rea, dar 1 Iunie este mereu fericită, chiar și pentru adulți. De asemenea, 1 Iunie este și prima zi de vară și de aceea, cred eu, copiii trebuie sărbătoriți în această zi. Să nu uităm că există fericire pe această lume, cam toată adusă de copii, așa că nu ar fi bine să le aducem un omagiu, un cadou și anume o zi a lor?

Ana Miron, clasa a VII-a

1 Iunie, Ziua Copilului - este ziua în care se celebrează miracolul nașterii, miracolul purității, dar și întoarcerea la inocență. Nu există limite de vârstă când vine vorba de a sărbători Ziua Copilului. Oricare dintre noi, pitic sau voinic, are voie să se simtă copil și chiar este necesar ca macăr o dată pe an să lăsăm în urmă problemele de zi cu zi, să zâmbim curat, să ne aducem aminte de părinți și să simțim că ludicul înflorește în inimile noastre.

Tudor Maiereanu, clasa a VI-a

ÎNTÂMLĂRI ADEVĂRATE

În clasa elevului F dintr-a șaptea se dezleagă misterele derivării. Vrând să testeze memoria elevilor, doamna profesoară îi întreabă:

- Mai știți cum se numește derivarea care presupune atât prefix cât și sufix?

Mai multe mâini răsar, posesorii fiind dornici să răspundă. Memoria elevului F este ajutată de șoapta colegului din stânga care, se știe, e foarte bun la română. Elevul F ridică mâna cu fața luminată de flacăra cunoașterii. Profesoara, surprinsă de entuziasmul său atât de rar întâlnit, îi face semn să răspundă. El se ridică și cu glas puternic spune:

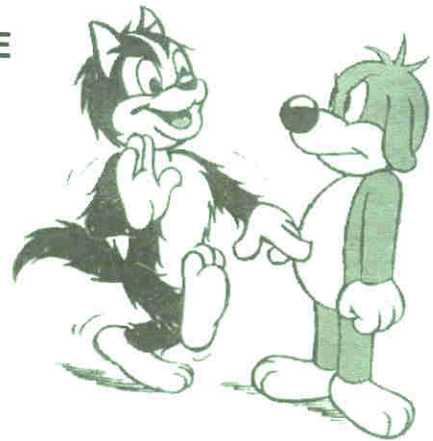
- Ambidextră, doamna profesoară, derivare ambidextră!

Așadar luați aminte la pățania elevului F și nu plecați întotdeauna urechea la tot ce spun „binevoitorii” voștri colegi!

Andreea Modreanu

ÎNTÂMLĂRI INVENTATE

Câinii și pisicile

Câinele: În sfârșit, după mii de ani de război, după multe lupte crâncene și bătaie cu mâncare, n-am făcut nimic.

Pisica: Vrei să-ți explic de ce?

Câinele: ?!

Pisica: Noi suntem pisici, iar voi sunteți câini. Ha!

Câinele: Vă credeți mai bune decât noi?

Pisica: Indirect, da.

Câinele: Bine: pentru toate generațiile următoare, o să dăm un concurs.

Pisica: Mda... Ce propui?

Câinele: Primul care latră atât de tare încât să sperie toată lumea pe o rază de 1, 83 km câștigă!

Pisica: Ce cap sec ai! Pisicile nu pot să latre!

Câinele: O, dar nu e vina mea! Ce-am zis, am zis...Ham, ham!

Pisica: Animalule!

Câinele: Când ești animal în toată firea, nu e o insultă.

Pisica: Bine, frumosule, dacă la tine totul e posibil, atunci uite altă provocare: cine miaună atât de tare, încât să spargă geamurile, câștigă!

Câinele: De când miaună câinii?

Pisica: Nu e treaba mea! Miaaaaaau! Luhuu, numai cioburi pe jos!

Câinele: În regulă, după toate concursurile astea, câștigătorul este...EU!

Pisica: Nu, ești într-o ureche, eu am câștigat!

Câinele: Ba, eu am două urechi, spre deosebire de cioturile tale!

Pisica: Mă simt ofensată, furioasă și mai puțin drăguță după cuvintele tale cu precipitații!

Câinele: Precipitații vezi la meteo; și la propriu și la figurat!

Găina: Eu sunt singura care a câștigat aici: una la mână, acum că ați speriat toți vecinii cu lătratul vostru, stăpânul nostru mai stă o săptămână în pivniță cu o sticlă de apă și un laptop; doi la mână: acum că ați spart geamurile, pot să intru în cămară să fur porumb; Na! Mai războiți-vă o mie de ani.

Câinele: Mda... Te urăsc.

Pisica: Miau...

Din legile lui Murphy

În cele mai riguros controlate condiții de presiune, temperatură, volum, umiditate și alte variabile, organismul face exact ce are chef.

Dacă un experiment reușește, ceva nu e în regulă.

Când încerci să afli soluția unei probleme, e de ajutor să știi răspunsul.

Nu repeta niciodată un experiment încheiat cu succes.

Munca în echipă e esențială. Ea îți permite să dai vina pe altcineva.

GĂNDURI ÎN SINGURĂTATE

FRAGMENTE DE JURNAL

29 ianuarie

De fiecare dată când mă împiedic realizez că a trecut mult timp de când am învățat să merg. Orice pas înainte, pentru mine, e și un pas înapoi, deoarece întotdeauna uit ceva și trebuie să mă întorc. Pornesc mereu în fugi disperate și mă întorc mergând liniștit. Iar am crezut că lumea-i mică și am văzut în ea chipuri cunoscute. Să fie oare greșeala mea? Nu cred...ei sunt cei care nu m-au recunoscut! De la o vreme au început să-mi pună la gât câte un lanț care reprezintă un anumit obiect. M-au ademenit mai întâi cu o cheie, explicându-mi efectul benefic, dar de când am uitat unde locuiesc mi-au legat și casa. De atunci, oriunde aș merge, mă simt ca acasă.

Nu știu de ce mi-au pus părinții mei numele asta. Nu-mi place deloc. Mă numesc Nestatornicie.

20 septembrie

Trece vântul prin mine și m-alungă, m-aleargă, mă rătăcește, mă-ntoarce, dar eu tot departe mă simt. Ce dacă asfaltul îmi sprijină picioarele?

Azi nu-mi simt sufletul. Sunt o umbră-n soare, o umbră pe asfalt, o umbră între oameni și-i sperii de fiecare dată când mă observă. Sunt tot timpul și totuși niciodată.

M-a abandonat sufletul într-o zi de septembrie, s-a săturat de firea mea nestatornică, a fugit și m-a lăsat în jurul lor, într-o bancă de lemn, ținută într-un scaun cu spătar incomod. L-am căutat disperată cu privirea și nu era pe tablă. Sufletul meu nu e negru, l-aș fi zărit eu dacă ar fi fost acolo. Încercam cu privirea pereții, atent, dar profesoara de psihologie insista să-mi notez cuvintele scrijelite de cretă.

Suflete, nu mai e timp pentru tine...

12 mai

Nu înțeleg fidelitatea gândului meu. De ce e aici? Aș vrea să-l izgonesc. Naivul... ar putea fi peste tot. Ar putea întâlni gândul altcuiva. Ar putea vedea acum răsăritul împreună, s-ar putea îmbrățișa, ar putea fi ude, reci, calde, luminate, vesele, triste, dar nu singure și plictisite, nu pustiite de monotonia ce tot mai furios ne sufocă, în întunericul lui mai. Ce vină au gândurile că aparțin nouă? Și totuși suferă alături de noi, suferă pentru niște greșeli ce nu sunt ale lor.

Aș vrea să fiu un gând, să nu mă simt niciodată vinovată, singură, să călătoresc, să cunosc oameni. Să îi înveslesc. Să îi fac să sughițe, emoționați că cineva se gândește la ei.

Iubire amară

Era superbă...o nuanță de roșu aprins îi acoperea fața și cu cât o priveam mai mult, cu atât îi înțelegeam iluziile, visurile pe care nu le putea avea,iar el... era o parte din ea. O privea cu mândrie, în timp ce se așeza pe dânsa și pur și simplu, o folosea. Ea nu spunea nimic, însă nici el. Erau la fel de tăcuți precum pietrele, însă tăcerea lor spunea multe....

Mă așteptam să rămână și asta făcu. Rămase acolo, privind-o îndelung, ascultându-i parcă tăcerea. Parcă nu mai era atât de sensibilă, atât de firavă, parcă își mai pierduse din roșul aprins ce o învăluia la început. El părea să își dea seama de asta.

Credeam că va rămâne cu ea, că va sta acolo nemișcat, dar...el plecă. Plecă și nu se mai întoarse. Iar ea era tot acolo, la fel ca și prima dată, însă fără lucrul pe care acea ființă îl luase.

Eu? Priveam la cele două creaturi care au nevoie una de alta. Stăteam în iarbă și scriam când 'minunea' s-a întâmplat : când fluturile albastru a luat ce avea nevoie de pe floarea de un roșu aprins. Amândoi erau sortiți pieirii și amândoi aveau nevoie unul de celălalt. Încă stau în iarbă și privesc, însă nu se mai întâmplă nimic. Floarea cea roșie s-a ofilit, iar fluturile.....puteți să presupuneți....

De mine nu întrebați...sunt doar o visătoare care stă în iarbă și scrie cu caietul în mână....

Ana Miron, clasa aVII-a B

Daria Nedelcu, clasa aX-a E

Palpabil

Pur și simplu alunec... alunec pe un tobogan atât de lung... e foarte interesant, căci lumini și umbre, imagini, culori, frică, iubire, deznădejde mă năpădesc și mă fugăresc... Părul... părul îl simt cum vibrează și din cauza vântului e din ce în ce mai subțire și mai ... alb... sunt bolnavă...

Sunt bolnavă de viață și iubesc asta!

Totul pentru o Picatură Stelară

De ce ești supărat, copil de pe Venus, crezi că ești singur?

O constelație întreagă te învață iubirea, de ce vrei mai mult?

În jurul tău gravitează mii de suflete hămesite de dragostea ta,

De ce nu mă lași să te alint, de ce nu mă lași să te iubesc și eu?

De ce nu mă lași să te iubesc măcar în taină, să-i dau sufletului tău

iubirea pe care a pierdut-o într-un pariu cu suferința... ți-o dau înzecit, conștient că nu voi primi decât visul...

Oglinda

Ești ceva sublim, perfect, ești ceea ce aș vrea să numesc o oglindă. Ești oglinda mea magică, pentru că nu-mi poți vedea defectele, mi le ascunzi, mă amăgești. Poate pentru că în fiecare zi vrei mai mult, dar nu te superi când nu primești, te mulțumești cu puțin. Te iubesc, deci mă iubesc, dar suntem doi visători ce trăiesc sub o cupolă de sticlă.

Moment abstract

Mulțumită ție azi e primăvară, soarele ne sărută dulce pe gene și vântul ne aduce aminte de visul din pruncie... copii bălai cu obraji rumeni și privire vicleană se furișează printre oameni, furându-le grijile...împărțind iubire.

Mulțumită mie azi e vară, căci fereastra arde de căldură și-n cerul albastru ca marea am vrea să ne topim.

Cu noi cad picături din cer, cu noi vor pleca înapoi.

De dragul tău e astăzi iarnă, ca să te ascunzi în zăpadă, să cadă pe tine fărâme de visuri, plătându-te, nesigure și speriate...fulgi. Să fii din nou în largul tău,

Îngerul meu

De dragul a ceea ce a fost, a venit toamna, suflând peste sufletele noastre parfumul unei zile de primăvară, aceea-n care am urcat spre cer.

Texte realizate de Eliza Soare, clasa aVII-a B

Suflete...

În hățișul de iluzii
Respir, sufăr și trăiesc,
Mă lupt să supraviețuiesc.
Asta-nseamnă să iubesc?

Lucrurile știute s-au încheiat,
Nimic nu mai e adevărat...
Oare mai sunt ca la început
Sau și eu am dispărut?

Deși sunt o inimă ce bate,
Pot deveni un număr într-o carte,
O poza ștersă, fără valoare,
Într-o lume nepăsătoare...

Violeta Croitoru, clasa a VII-a B

Pierdut într-o minte defectă

Astăzi e prea târziu ca să mai
sorb din râu
iubire
astăzi e prea puțină viață
ca s-o mai respir
astăzi și tu ești mai puțin
decât infinitul.
Va mai fi "mâine"?

Astăzi și eu sunt mai pierdut în
stele
Tu încă știi a fi un astru
pe cerul neînsuflețit...
Astăzi și Timpul s-a pierdut
În Început

Astăzi un demon mi-a șoptit
un vers
despre un Univers
al îngerilor de hârtie
așa că azi mă simt mai ispitit
de Raiul
cărților pierdute-n
spațiu

ISTORIA FRUMUSEȚII de Umberto Eco, prezentată pentru NOI

Praxiteles, Afrodita din Knidos

Idealul feminin în Antichitate, Renaștere și Clasicism

Motto: "Frumusețea este în ochii celui care privește"

Din negura Antichității până în zilele noastre, frumusețea femeii a strălucit și a dăinuit peste veacuri. Ea are nevoie de trei calități: proporție, integritate și claritate.

În Antichitate, cultura este lipsită de o estetică propriu-zisă, frumusețea fiind asociată altor calități, cum ar fi dreptatea sau aspirația către echilibru. În această perioadă arta tinde către împletirea frumuseții formelor cu puritatea sufletului, înlăturând idealizarea trupurilor abstracte, făcând mai degrabă o sinteză a trupurilor vii, prin care se manifestă o frumusețe metafizică, menită să armonizeze sufletul.

Ipostaza feminină în arta antică nu trebuie să atragă doar prin aspecte perceptibile, ci trebuie să ofere o dimensiune universală existenței și să încante mai ales prin simțurile spiritului. În acest sens un rol esențial îl joacă exprimarea calităților sufletului și ale firii, care sunt percepute mai degrabă prin ochiul minții decât prin ochiul trupului. Frumusețea feminină își găsește cea mai bună reprezentare a formelor statice prin intermediul sculpturii, care îmbrățișează simplitatea expresivă, renunțând la bogăția detaliilor.

Platon considera că frumusețea feminină are o existență autonomă ce se diferențiază de suportul fizic, în care se oglindește doar accidental. Pentru el, trupul este o grotă întunecoasă care ține sufletul înlăturat, viziunea bazată pe simțuri fiind înlocuită de o viziune intelectuală. Nu tuturor le e dat însă să perceapă adevărata frumusețe întrucât nu toate aspectele ei se pot manifesta într-o formă sensibilă care să determine cu ușurință calea către adevăr.

Pentru Pitagora, armonia înfățișării formelor consta în opoziția dintre două elemente contradictorii, doar unul dintre ele reprezentând perfecțiunea; exemplu: opozițiile dintre par și impar, limitat și nelimitat, unitate și pluralitate, masculin și feminin, opoziții care împart existența în două realități diferite: o realitate a desăvârșirii și o altă realitate, a dizarmoniei.

Această concepție este însă contestată de Heraclit care susține că armonia nu reprezintă absența, ci echilibrul contrastelor dintre două entități opuse ce se neutralizează reciproc. Astfel polaritatea dintre două aspecte contradictorii care devin armonice doar pentru că intră în conflict, generează, dacă sunt transpuse pe planul vizualului, o simetrie.

Viziunile marilor filosofi eleni sunt preluate de artiștii Antichității, raportul proporțional al părților și respectarea simetriei devenind primele condiții pentru obținerea unei forme și a unei reprezentări ideale a ipostazei feminine.

În epoca Renașterii, atât artele cât și societatea sunt supuse unui proces elaborat de fluidizare, care se cristalizează în figuri bine determinate și clar conturate, fapt care a dus la descoperirea unor armonii complexe și neliniștitoare. Tema frumuseții, strâns legată de cea a grației, deschide drumul către noi concepții despre frumos, bazate pe subiectivism și pe grijă excesivă pentru detaliu. În Renaștere, femeia ideală este o reprezentare a naturii făcută conform unor reguli științifice probate, ca viziune la un grad al desăvârșirii absolute.

Femeia din Renaștere recurge la arta cosmeticii și își dedica o parte importantă din timp îngrijirii părului (acest lucru devenind un meșteșug foarte rafinat la Veneția), vopsindu-l adesea într-un blond cu reflexe roșiatice. Pentru femeia nobilă a acelei epoci, Renașterea e o perioadă activă și plină de inițiativă: în viața de curte ea dictează cum să fie moda, se adaptează luxului copleșitor, dar nu uită să-și cultive și mintea.

Renașterea determină în artă o distanțare între valoarea proporției și ceea ce se reprezintă sau se construiește conform unor proporții, înțelegerea idealului frumuseții umane îmbrățișând abisul dintre perfecțiunea teoriei și fluctuațiile gustului.

Curentul clasicismului este definit ca atitudine estetică de observare și realizare a unui sistem armonios, stabil, proporțional, dominat de elementele frumosului, în concordanță cu norme specifice și care tinde spre un ideal al perfecțiunii formelor.

Estetica secolului XVII acorda o importanță amplificată aspectelor subiective și intermediabile ale gustului. Frumos este ceea ce place în maniera dezinteresată fără a se fi născut dintr-un anumit concept și fără a fi asociabil cu un anumit aspect. Aici frumusețea atinge ideea de sublim, ea configurându-se ca sinonim al adevărului în interiorul unei gândiri profunde.

Pentru clasici, frumusețea este în stare să absoarbă neliniștea sufletească și să se constituie ca punct de plecare în construirea tipului uman al epocii. Figura feminină devine în pictură neîngrădit de senzuală, lipsită de semnificații ascunse. Artiștii epocii clasice au valorificat nudul feminin în cele mai variate formule posibile, trupul gol al femeii, care este etalat public, găsimu-și echilibrul în expresia personalizată, intensă, aproape egoistă a chipurilor, greu de descifrat din punct de vedere psihologic și uneori voit misterioasă.

În concluzie, femeia reprezintă indiferent de epoca în care trăiește un model al esteticii sublime.

Proiect realizat de: Aldea Roxana-Andreea, Apostu Roxana, Beteringhe Mariana, Forcoș Georgian

CONCEPȚIA DESPRE FRUMOS ÎN SECOLUL AL XIX - LEA

Motto: " Femeia e ființa care moștenește atât forme estetice cât și morale aproape de perfecțiune" – Rodica Toth Poiata

În această prezentare a ideii de frumusețe de-a lungul veacurilor, vom încerca să identificăm în primul rând acele circumstanțe în care o anumită cultură sau o anumită epocă istorică a admis că există lucruri pe care le admirăm drept frumoase independent de dorința pe care o provoacă în noi. Nu vom porni de la ideea preconcepută a frumuseții, ci vom încerca să analizăm rând pe rând acele lucruri pe care oamenii, de-a lungul timpului, le-au considerat drept frumoase.

Romantismul este un termen ce nu denumeste atât o anumită perioadă istorică sau o mișcare artistică precisă, cât un ansamblu de caractere, atitudini și sentimente ale căror particularități constau în natura lor specifică și mai ales în relațiile originale pe care le stabilesc.

Frumusețea romantică exprimă o stare de spirit care, în mod diferit de la o temă la altă, se coagulează la Baudelaire și D'Annunzio prin elaborarea unor forme care conturează gustul pentru macabru al kitsch-ului modern și postmodern. De exemplu, Baudelaire, în volumul său „Mici poeme în proză” face o descriere cu totul surprinzătoare și antitetică femeii: „E cu adevărat urâtă: e o furnică, un păianjen, ba chiar un schelet dacă vrei; dar și o poziune vrăjită, meșteșug, sortilegiu. Ce mai, e nemaipomenită!”. Pentru romantici, frumusețea încetează a mai fi o formă; frumos devine nedeslușitul, haoticul.

În literatură, o excelentă mărturie a frumuseții romantice este romanul de tinerețe al lui Napoleon, „Clisson et Eugénie”, în care se face prezentă noutatea dragostei sensibile, diferită de pasiunea specifică secolului al XVII-lea. Frumusețea iubirii este una dramatică, în fața ei protagonistul apărând dezarmat și captivat de prezența femeii. Eugénie, eroina romanului lui Napoleon, apare ca o tânără nu tocmai frumoasă, chiar mediocră, dar capabilă să „aprindă de pasiune sufletele pierdute pentru a savura intens. [...] Eugénie trebuia să aprindă în inima unui singur bărbat o patimă arzătoare demnă doar de... eroi”.

Omul romantic vede moartea, în ciuda apartenenței ei la un tărâm macabru, ca fiind fascinantă și estetică. Această legătură dintre Frumusețe și moarte este pusă în valoare într-o viziune și mai pesimistă de Wagner, în „Tristan și Isolde”, unde polifonia muzicală conferă o țesătură unitară dublei acțiuni a erotismului seducător și a destinului tragic. Soarta frumuseții este aceea de a-și găsi desăvârșirea nu în pasiune, ci în moartea în numele dragostei.

Impresionismul este o mișcare artistică manifestată la început în pictură, mai târziu și în muzică, mai ales în Franța, și care marchează desprinderea artei moderne de academismul tradițional. Pictura impresionistă s-a dezvoltat în perioada cuprinsă între 1867 și 1886, caracterizată prin concentrarea asupra impresiilor fugitive produse de o scena sau de un obiect, asupra mobilității fenomenelor, mai mult decât asupra aspectului stabil și conceptual al lucrurilor, preferând pictura în aer liber și folosind o cromatică pură și tușeuri fine de penel pentru a simula lumina reală.

Manet afirma: „Nu există decât un singur lucru adevărat: acela de a picta sub primul impuls ceea ce vezi” și „nu se reprezintă un portret, ci se reprezintă impresia pe care o anumită oră a zilei îți-o oferă despre acel portret”.

Artiștii impresionisti pictează lucrurile așa cum li se înfățișează ele în primul moment, singurul moment de adevăr, acela în care inteligența nu a intervenit încă pentru a lămurii ce sunt de fapt acele lucruri, acela în care impresia pe care ele o creează nu a fost încă substituită cu notițele pe care le dețin în legătură cu acele lucruri. De aceea se reduce lucrurile la impresia instantanee pe care acestea o declanșează, supunându-se unei „metamorfoze”.

Impresioniștii nu încearcă să realizeze frumuseți transcendente, ci vor mai degrabă să rezolve probleme de tehnică picturală, să inventeze un nou spațiu și noi posibilități perceptive, așa cum Proust își dorește să dezvăluie noi dimensiuni ale timpului și ale conștiinței, iar Joyce își propune să exploreze profund mecanismele asocierilor psihologice. Edgar Degas își consacra timpul balerinelor și observării dansului acestora. Începe tabloul „Clasa de dans”, pe care îl termină în 1875. Realismul scenei este bine precizat în diferitele poze, la compunerea siluetelor surprinse în timpul lucrului și al odihnei. Fustele vapoase strălucesc în lumina blândă în care se scaldă sala de teatru. Degas pictează timp de mai mult de un sfert de secol balerine, realizează schițe și sculpturi avându-le ca subiect.

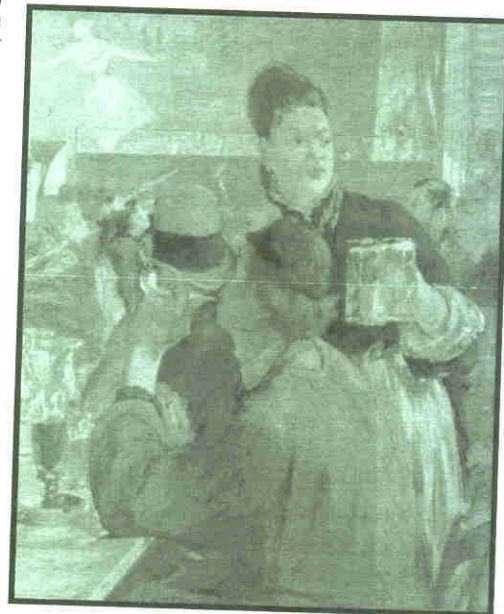
În căutarea frumuseții, artistul va înceta să se uite spre cer și se va cufunda în miezul viu al materiei. Pe măsură ce va înainta pe acest drum, va da uitării chiar și idealul Frumuseții ce-l calăuzea și nu va mai înțelege arta ca pe o înregistrare și o provocare a extazului estetic, ci ca pe un instrument al cunoașterii.

Realismul a apărut în Franța, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, ca reacție antiromantică. Realismul în arte se referă la acuratețea și detaliul vieții.

Artiștii realiști se îndreaptă către viața socială și prezintă femeia în strânsă legătură cu aceasta, ca un produs al mediului în care trăiește. Prezentarea societății trebuie să fie sinceră, adevărată, lipsită de orice idealizare.

Edgar Degas, Balerinele albastre

Edouard Manet, Colț de cafeenea

Realizatori: Costin Diana, Grossu Ingrid, Murgu Cristina, Vasile Denisa, Voloc Ana-Maria, clasa a XI-a F

FRUMUSEȚEA ÎN SECOLUL XX

Prezentare de: Chirazi Angela, Marin Alina, Serban Ionica, Bindar Raluca

Constantin Brâncuși, Rugăciune

Să ne imaginăm un istoric de artă al vremurilor viitoare sau un explorator venit din spațiu preocupat de aceeași întrebare: care este ideea de frumusețe care domină secolul XX? În fond în această trecere în revistă a istoriei frumuseții s-a încercat o identificare a contradicțiilor ce guvernau o epocă determinată, în care, de exemplu, gustul neoclasic și estetica sublimului puteau coexista, dar în fond, privind lucrurile „de departe”, se deprindea mereu senzația că fiecare secol se definește prin niște caracteristici unitare.

În prima jumătate a secolului XX, până cel târziu în anii 1960 (perioada după care totul se complică) asistăm la o luptă dramatică între Frumusețea provocării și Frumusețea de consum.

Ceea ce propun diferitele mișcări de avangardă și experimentalismul artistic, de la futurism la cubism, de la expresionism la suprarealism, de la Picasso pâna la marii maeștri și artei informale este o Frumusețe a provocării. Artă avangardelor nu ridică problema Frumuseții. Se subînțelege că noile imagini sunt „frumoase” din punct de vedere artistic și că trebuie să producă aceeași plăcere pe care o simțeau și contemporanii lui Giotto sau Rafael în fața lucrărilor acestora. Artă nu-și propune să ofere imagini ale Frumuseții naturale, nici nu mai prilejuiește plăcere calmă a contemplării formelor armonioase.

Cercetătorul din viitor va face însă o altă inevitabilă descoperire curioasă. Cei care vizitează expozițiile de artă avangardistă, care cumpără o sculptură „de neînțeles” sau participă la un eveniment se îmbracă și se piaptănă conform canoanelor modei, poartă jeanși și îmbrăcăminte de firmă, se machiază conform modelului de Frumusețe promovat de revistele scumpe, de cinema, de televiziune. Oamenii secolului urmează idealurile Frumuseții propuse de lumea consumului comercial, exact aceea împotriva căreia s-a luptat avangarda mai bine de cincizeci de ani.

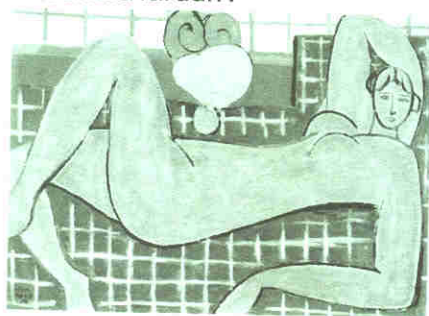
Secolul XX este traversat de o dublă falie, separând un model de un altul. Cinematograful propune în aceeași ani atât modelul femeii fatale cât și modelul „fetei care locuiește alături”.

La rândul ei, moda propune ținute feminine de o fastuoasă elaborare, dar și modele cu o linie androgenă. Mijloacele de informare în masă sunt pe de-a dreptul democratice, oferind ca modele de Frumusețe și pe cei care sunt înzestrați de la natură cu grație aristocratică și pe cei de origini proletare, cu forme planturoase.

Mass-media oferă și iconografia secolului precedent și realismul fantastic, silueta anorexică a prezentatoarelor de muncă, frumusețea neagră (Naomi Campbell), cea anglo-saxonă (Kate Moss), imaginea femeii-fatale care apare în emisiuni TV și reclame și Frumusețea fără farduri.

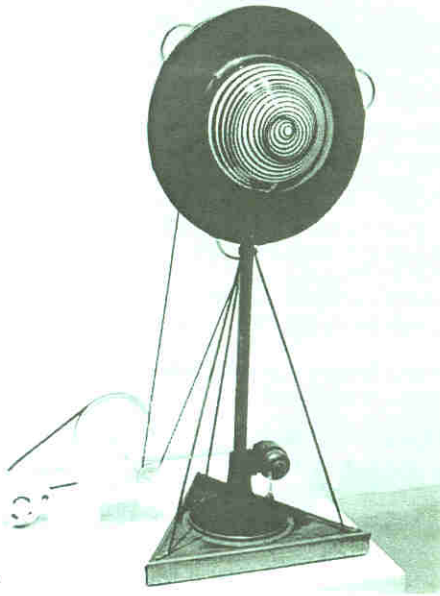

John Clem Clarke, Coca-Cola, 1927

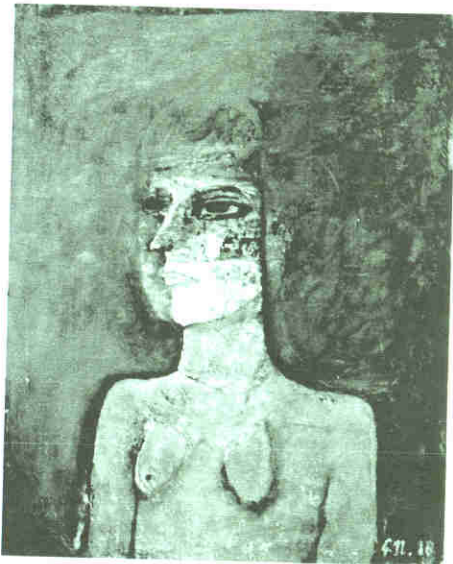

Henri Matisse, Nud roz

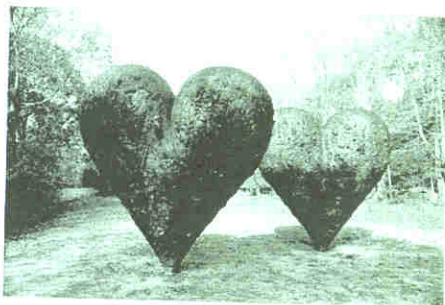
ISTORIA FRUMUSEȚII-MODERNISM ȘI POSTMODERNISM

Marcel Duchamp: *Rotary Demisphere*, 1928

Georgeta Năpăruș, *Portret*, 1986

Jim Dine, *Two big black hearts*

Un nou curent aduce cu sine o nouă idee: conceptul de Art Nouveau. Se manifestă mai întâi în gustul pentru ornamentul cărților: frizele, încadrările stilizate fac din cărți obiecte în care frumusețea decorației se împletește cu funcția lor obișnuită.

Noul tip va pune accentul pe linia ferestrelor metalice, a gurilor metroului parizian, a obiectului exterior. Învăluindu-l în liniile sale unduitoare, va pune stăpânire pe el. Corpul uman, cel feminin îndeosebi, învăluit în linii moi și curbe asimetrice, trebuie lăsat să se cufunde într-un soi de vâltoare a voluptății.

Îmbrăcămintea cu eșarfele fluturânde e o uniformă nu doar exterioară, ci mai ales interioară. Femeia este senzuală, emancipată, refuză corsetul și adoră cosmetica.

În locul frumuseții colorate și exuberante de tip Art Nouveau apare o frumusețe de ordin nu estetic, ci funcțional o studiată sinteza între calitate și producție de masă.

Printre trăsăturile definitorii ale artei secolului XX se numără și atenția constantă față de obiectele de folosință curentă. Funcția obiectului determină calitatea lui de a plăcea, iar funcția și calitatea lui de a plăcea sunt cu atât mai ridicate cu cât este mai mare cantitatea de obiecte produse pe baza modelului inițial. Obiectul așadar pierde acele trăsături de unicitate, acea «aura» care îi definea frumusețea și importanța.

Noua frumusețe este perisabilă, ea trebuie să declanșeze în consumator nevoia de a fi repede substituită, datorită pierderii atașamentului față de acel obiect.

O dată cu pictura denumită "informală" asistăm la o perioadă de glorie a petelor, crăpăturilor, cocoloașelor. Astfel, opera de artă pare să renunțe la orice formă anume, iar tabloul sau sculptura să devină aproape un fapt natural.

Obiectul ca atare, există pe cont propriu, iar artistul găsește frumusețe în orice și are convingerea că orice obiect (chiar și cel mai josnic) prezintă trăsături formale cărora foarte rar le acordăm atenție. Aceste obiecte se încarcă de o semnificație estetică, întocmai ca și cum ar fi fost prelucrate de mâna unui autor.

Artistul devine portdrapelul unei polemici zeflemitoare la adresa lumii industrializate care îl înconjoară, expunând rămășițele arheologice ale unei contemporaneități care se consumă ceas de ceas, încremenind în muzeul ironiei sale obiectele pe care noi le vedem în fiecare zi. Acești artiști ne învață și să iubim acele obiecte, amintindu-ne că și universul industrial are propriile "forme" ce pot să ne comunice o emoție estetică. Obiectele, într-o oarecare măsură se "mântuiesc de zădărnicia lor, de sărăcia lor, de mizeria lor, relevând o neașteptată Frumusețe". Ia naștere astfel o nouă ipostază a obiectului "ca atare care nu e nici obiect meșteșugit de mâna omului, nici obiect industrial, ci o fibră profundă a naturii, făcând parte dintr-o textură ce nu poate fi percepută cu ochiul liber". Este noua estetică a miniparticulelor denumite în franceza *fractals*.

PROIECT REALIZAT DE: **MOLDOVEANU FANICA, PUFLEA AURA, RĂDOIANDREEA, BURCĂ IRINA**, clasa a XI-a F.

OAMENI CARE AU FOST ȘI CARE RĂMÂN

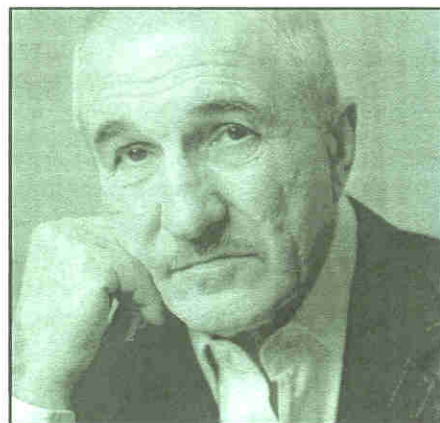
Timpul nu a mai avut răbdare! Mult, mult prea repede tic-tacul inimii actorului de geniu, Gheorghe Dinică, a încetat. Teatrul românesc și-a mai pierdut un slujitor pentru care scena a însemnat totul: viață, dăruire până la sacrificiu, artă până la desăvârșire, dragoste și respect pentru semenii veniți să-și hrănească cugetul și sufletul cu gestul și cuvântul, îngemănate sub lumina reflectoarelor. Generațiile de ieri, bunicii și părinții noștri, au pierdut nu un om, ci zeci de oameni, tot atâtia câte roluri a interpretat pe scenă și pe ecran. Noi, abia pășiți pe drumul vieții, necunoscători ai tainelor și zbuciumului ei, abia l-am intuit, dar ne-am emoționat și am simțit ceva greu de descifrat cuprinzându-ne ființa. Acum poate mai vag, sigur mai târziu, la maturitate, vom înțelege mai profund ce am pierdut: omul care prin arta sa, ne-a dezvăluit o lume, cu dramele și bucuriile ei, cu noianul de simțăminte de visuri și renunțări prin care am trecut neștiutori, protejați de căldura și iubirea părintească. Îl vom așeza și noi în șirul nesfârșit al marilor artiști ai neamului. Și pentru că doar omul a trecut în neființă, pentru că artistul Gheorghe Dinică trăiește și va trăi prin arta sa, o să aștern o schiță a vieții și creației sale pentru ca imaginea sa să se încrusteze adânc în memoria noastră și prin ea în viitorul nostru.

Gheorghe Dinică s-a născut la 1 ianuarie 1934 la București. A fost un copil liber, năzdrăvan, curios, care și-a manifestat interesul pentru actorie încă de tânăr. La vârsta de 17 ani a jucat diferite roluri în trupe de amatori, primul rol fiind cu trupa de Poșta unde a interpretat rolul Locotenentului Stamatescu din piesa „Titanic – vals” de Tudor Mușatescu. Atunci a primit primele aplauze pe scenă. În 1957 a intrat la Institutul Național de Artă Teatrală și Cinematografică București. A jucat pe scenele Teatrului Mic, Teatrului de Comedie, Teatrului Bulandra, Teatrului Național București, Teatrului Odeon

A debutat ca actor în filmul „Străinul” în anul 1963 și a jucat în peste 70 de filme, în mare parte producții românești, în roluri negative, precum „Felix și Otilia”, „Un comisar acuză”, „Cu mâinile curate”, „Prin cenușa imperiului”, „Secretul lui Bachus”, „Bietul Ioanide”, „Ultima noapte de dragoste”, „Cel mai iubit dintre pământeni”, „Patul conjugal”, „Patul lui Procust”, „Orient Express”, „Filantropica” etc.. A fost de asemenea și regizor de film. În 1996, după 60 de ani în care a fost „vagabond”, așa cum s-a intitulat, s-a căsătorit cu Gabriela Georgeta care i-a fost alături până la moarte. Din 2002 a fost membru de onoare al Societății Teatrului Național I.L.Caragiale și cetățean de onoare al Bucureștiului, distins cu numeroase premii de prestigiu de interpretare de către Uniunea Cineaștilor din România. A obținut premiul Troia pentru cel mai bun rol masculin, conferit de Festivalul Internațional de Film de la Lisabona, în 1993, pentru rolul din „Patul conjugal” regizat de Mircea Daneliuc. Pentru activitatea sa deosebită, i-a fost conferit titlul de „Doctor Honoris Causa” al Universității de Artă Teatrală și Cinematografică din București, în 2008. În ultimii ani din viață a jucat în două telenovele inspirate din viața țiganilor („Nimă de țigan” și „Regina” în rol de bulibașă). Moartea sa a survenit după ce filmase câteva episoade din „Aniela”. Talentul artistic s-a manifestat și în muzică. Astfel a înregistrat mai multe CD-uri cu muzică de petrecere și romanțe. De altfel timpul liber și-l petrecea în câteva localuri din București alături de prietenii săi unde, uneori, cânta.

Gheorghe Dinică a decedat în data de 10 noiembrie 2009 în urma unui stop cardiac, la vârsta de 75 de ani. A fost înmormântat pe 13 noiembrie în cimitirul Bellu, pe Aleea Gheorghe Dinică, denumită astfel în semn de omagiu.

Șoldănescu Alexandru, cls. a VII-a B

Gheorghe DINICĂ

VEȘTI PENTRU IUBITORII DE MUZICĂ

Cum România devine din ce în ce mai mare pe harta muzicală a lumii, din ce în ce mai multe trupe și cântăreți ne vizitează țara. Deja, de la începutul anului, nume celebre au concertat la noi, Chris Rea, AIR, Paul van Dyk, Alphaville și AC/DC fiind numai câteva din acestea. De asemenea multe concerte deloc de ignorat sunt programate până la sfârșitul anului, îndeosebi pe perioada de vară, de aceea am ales să fac o lista a lor:

- 1 iunie: Paul Anka la Sala Palatului, București
- 2 iunie: Bob Dylan la Zone Arena, București
- 5 iunie: Scooter la Arenele Romane, București
- 11 iunie: Eric Clapton și Steve Winwood pe Stadionul de Rugby, București
- 12 iunie: Elton John în Piața Constituției, București
- 18 iunie: Aerosmith la Romexpo, în București
- 25-27 iunie: Sonisphere Festival 2010, Romexpo, București
- 25 iunie: Manowar, Volbeat
- 26 iunie: Metallica, Slayer, Megadeth, Anthrax
- 27 iunie: Rammstein, Alice in Chains, Stone Sour, Mastodon
- 27 iunie: Massive Attack, Zone Arena, București
- 10 iulie: Eros Ramazzotti pe Iolanda Balas Soter, București
- 17 iulie: Michael Bolton la Constanța
- 20 iulie: Cranberries la Stadionul de Rugby Arcul de Triumf, București
- 15 august: Iron Maiden la Cluj-Napoca, Polus Center
- 2 octombrie: Ozzy Osbourne la Zone Arena, București
- 20 noiembrie: Vanessa Mae la Sala Palatului, București

Andreea Modreanu

SUCCESELE CUZIȘTILOR LA CONCURSURILE ȘCOLARE

MĂRTURII

- Ce înseamnă să fii olimpic, Vlad Talmaciu?
- Nu mai mult decât să ai o pasiune căreia să îi dai un sens.
- Cum se împacă această calitate cu vârsta adolescenței și tentațiile ei? De ce anume te privează munca ta pentru performanță?
- Întotdeauna am făcut chimie atât cât am crezut că e cazul, astfel pregătirea nu mi-a afectat aproape deloc celelalte activități din timpul liber.
- Cum arată o zi din viața ta?
- Cât se poate de normal: dimineața merg la școală, când mă întorc acasă ascult muzică sau citesc, iar seara ies cu prietenii.
- Care sunt rezultatele tale excepționale? Cum le-ai obținut? Cine te-a ajutat?
- Am participat la Olimpiada Națională de Chimie, unde am obținut premiul I, doi ani consecutivi. Acesta, evident, a fost rezultatul multor ore petrecute în laborator sub îndrumarea doamnei profesoare Ana Cismaș, în școala generală și a doamnei profesoare Maria Pleș, acum în clasa a IX-a.
- Ce crezi tu despre tine?
- Consider că cea mai importantă calitate a mea este aceea că reușesc să îmi urmăresc obiectivele, chiar dacă uneori devin delăsător.

Reporter: Andreea Modreanu, clasa a VII-a B

- Cum ți s-a părut ultimul an școlar, Florin Dobrițoiu?
- Ultimul an școlar a fost unul foarte bun din punctul de vedere al rezultatelor școlare: am reușit să particip la faza națională a două olimpiade școlare (chimie și geografie) și să obțin Mențiune MECTS la Olimpiada de chimie. Sunt totodată trist, deoarece acesta este ultimul meu an ca elev al Colegiului Național "Alexandru Ioan Cuza".
- Care a fost cea mai bună realizare a ta?
- Cea mai importantă realizare a fost fără îndoială premiul al II-lea obținut în clasa a XI-a, la Olimpiada Națională de Chimie. A fost un premiu pe care mi l-am dorit foarte mult, pentru care am studiat mult și pe care nu l-aș fi obținut fără ajutorul doamnei profesor Pleș Maria.
- Îți vor lipsi concursurile?
- Concursurile au fost o parte importantă a vieții mele de elev și îmi vor lipsi foarte mult. Mă gândesc de pe acum cu tristețe la următoarea olimpiadă de chimie la care nu voi putea participa, dar sper să reușesc să le fac o vizită "cuziștilor chimiști", la Timișoara.
- La ce facultate te vei duce și de ce?
- Chiar dacă va suna ciudat, încă nu m-am hotărât la ce facultate mă voi duce. Oscilez între a urma Facultatea de Medicină de la București sau Facultatea de Chimie în cadrul universităților Imperial College London sau University of Edinburgh.
- S-a schimbat atmosfera în colegiu de-a lungul anilor?
- Nu știu dacă atmosfera din liceu s-a schimbat sau dacă noi ca elevi ne-am schimbat, am crescut, ne-am maturizat, dar un lucru pot să-l spun cu siguranța, sunt nostalgic după primii ani de liceu, în care eram pur și simplu fericit pentru că începusem un nou ciclu educațional.

Reporter : Alexandru Maiereanu, clasa a VII-a B

În calitate de participant la concursul de chimie „Raluca Ripan” am plăcerea de a vă da mai multe detalii despre acest eveniment.

Întrecerea s-a desfășurat pe data de 22 mai 2010 la Școala Nr. 5 din Focșani, unde au concurat aproximativ 50 de elevi ai claselor a VII-a din tot județul Vrancea. Înainte de începerea concursului aveam mari emoții, fiind înconjurat de o mulțime de concurenți, însă cuvintele doamnei profesoare ce m-a pregătit îmi dădeau speranța „Am încredere în tine și știu că nu mă vei dezamăgi!”.

La ora 9 :30 am primit subiectele, emoțiile și oricare alt gând mi-au dispărut și m-am concentrat doar asupra acestora.

Dupa rezolvarea făcută în cele trei ore de lucru, le predau profesorilor supraveghetori, simțindu-mă ușurat că am făcut tot ce am putut, însă eram foarte nerăbdător să aflu rezultatele straduinței mele. După ce lucrările tuturor au fost corectate, s-a afișat lista cu punctajele. Am fost foarte fericit când am văzut că am luat locul întâi cu 90 de puncte din cele 100.

Razvan Olariu, clasa a VII-a B

Emoțiile pe care le resimți în cadrul unei olimpiade naționale sunt aproape imposibil de descris. Acele trei ore de concurs sunt precedate de zile, de săptămâni de muncă asiduă, de nervi și de ore petrecute în fața manualului. Însă nu se compară cu nimic starea aceea de euforie atunci când îți vezi numele pe liste și încă într-un loc fruntaș și când realizezi ce înseamnă acest lucru. Participarea la națională este o experiență uimitoare, indiferent de ce rezultat obții mai apoi. Într-adevăr emoțiile acestea sunt egalate doar de oboseala de după aceea, deoarece trei ore de adrenalina pompată constant prin vene și stresul așteptării de după proba te consumă atât fizic cât și psihic, mai ceva ca un maraton de 35 de kilometri. Partea cea mai frumoasă este că pleci de la o olimpiadă națională cu multe numere de telefon, id-uri de mess și promisiuni de revedere de la noi prieteni, deoarece astfel de emoții, trăite laolaltă, apropiere indivizii, dându-le un sentiment de conexiune și înțelegere. Pe scurt, fazele naționale la care am participat au fost unele dintre cele mai frumoase experiențe pe care le-am trăit de-a lungul a 3 ani de gimnaziu.

Andreea Modreanu, participanta la faza națională a Concursului Chimexpert 2010, premiul al II-lea

Pentru mulți, olimpiada reprezintă diploma finală. Pentru olimpic, însă, drumul este mult mai lung... Pentru ceilalți există festivitatea de premiere, pentru el - munca de dinainte, emoțiile și nesomnul... Pentru ceilalți există articolul din ziar, pentru el prietenii noi, cântecul de chitară și papanasiile de la cantinș...

În final, este vorba despre el și ceilalți, iar înțelesul olimpiadei se schimbă odată cu fiecare participant.

Anul 2010, ianuarie, iarna, frigul din gara bucureșteană... Lotul din Țara Vrancei urmează calea Aradului orașul gazda a Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română. Contrar opiniilor generale, deși eram singurul elev cuzist între majoritatea uniristă, atmosfera generală a fost aproape fraternă, începând cu mezinul grupului și sfârșind cu profesorul însoțitor. Și dacă din tot acest fenomen de 5 zile am înțeles ceva, atunci sigur am înțeles că mitul Cuza-Unirea este nefondat, iar competiția este necesară atât timp cât stimulează progresul și nu rachiuna.

La sosire, străzile orașului de pe Mureș se dovedesc deopotrivă de primitoare și cochete, iar oaspeții deopotrivă de încântați și curioși. Împărtășeam nerabdarea celorlalți, cu privire la proba orală, caci anul acesta olimpiada a rupt tradiția cu sine, putând fi acuzată mai degrabă de recurs la noutate decât de inconsecvență. La această proba de comunicare vie, existau trei secțiuni: comunicare, demers interpretative și tradiții culturale. Și cum port cu mine o ispită folclorică pretutindeni, alegera mea, pur spirituală, a căzut asupra celei de-a treia secțiuni. Așadar, ajung să îmi plimb pașii în ie și catrința pe bulevardul aradean, cu acea grija a copilului care știe că poartă cu sine ceva de preț și nu vrea cu niciun chip să-l spargă... Grija pentru costum, transformată în bucuria împărtășirii, s-a finalizat într-un discurs de suflet despre Dragobete, discurs ce a debutat și s-a sfârșit în versurile autohtone, dospite de generații întregi...

În fapt, olimpiada este un eveniment folositor atât timp cât îți face drum printre oameni...

Maria Carburaru, clasa a XII-a F, mențiune la faza națională a Olimpiadei de Limba și Literatura Română și premiu special pentru promovarea tradițiilor românești.

Eram în sală, cei mai mulți dăduseră lucrarea. Mă aflam printre ultimii, iar când terminasem, aveam mari speranțe. Toata ziua așteptasem să vină rezultatele și când în sfârșit au ajuns, am fost șocat: ajunseseam la Olimpiada Națională de Matematică. Am fost felicitat ș.c.l., iar apoi a venit o lungă perioadă de pregătire.

Venise și ziua plecării la Olimpiada Națională care se desfășura la Iași. Eram foarte încântat, deoarece urma să ajung acolo. La sosire am fost cazați eu și ceilalți olimpici, la un internat. Colegii mei de cameră, de altfel aproape toți calificați din Vrancea au fost foarte amabili. Ne-am împrietenit, am repetat împreună și ne-am distrat.

Locul unde se desfășura olimpiada era imens, iar sala în care am fost repartizat, uriașă. M-am simțit excelent când am dat lucrarea printre primii, crezând că am făcut perfect. Dar nu a fost așa.

Deoarece nu m-am calificat la baraj, am mers la concursul Al. Myller care s-a desfășurat într-una din zilele următoare. Acolo am luat mențiune și m-am bucurat foarte mult.

În tot acest timp m-am distrat de minune și am învățat multe lucruri noi. Sper ca la anul să ajung din nou la Olimpiada Națională.

Andrei Trofin, clasa a VII-a B

Pentru că am obținut locul I la Olimpiada Județeană de Fizica, m-am calificat la faza națională. Am fost entuziasmat, sperând să cunosc alți elevi din întreaga țară care se pricep în același domeniu ca și mine și așa a și fost. În plus această participare mi-a oferit experiența și mi-a schimbat viziunea despre concursuri. Am regretat că nu am luat niciun premiu și am fost totuși atât de aproape de acestea (la o diferență de trei sutimi), dar asta mai mult m-a ambiționat și m-a motivat ca la anul să mă calific din nou și să mă întorc cu un premiu.

Alexandru Maieranu, clasa a VII-a B, premiul I la faza națională Chimexpert

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE MATEMATICA

După concurs, majoritatea participanților au început să își aprecieze rezultatele. În curtea școlii "Nicolae Titulescu" din Călărași erau peste cincizeci de elevi care discutau subiectele cu profesorii lor, având în vedere că baremele de corectare erau afișate. După excursia de aproximativ cinci ore, toți s-au adunat din nou, rând pe rând, în curtea centrului de examen. După o întârziere de mai mult de jumătate de oră s-au afișat rezultatele la clasa a V-a. Nimeni nu jubila de bucurie, ci doar se mulțumea cu rezultatul obținut, având în vedere că niciun punctaj n-a fost mai mare de 20 de puncte. După mult timp s-au afișat, în sfârșit rezultatele și pentru a V-a. Pe lângă foile de rezultate, o mămică plângea pentru că fiica ei a reușit o performanță uriașă: a luat punctajul maxim de 28 de puncte. Mulți profesori au apreciat rezultatele ca fiind normale pentru subiectele date, în schimb elevii au acceptat situația și au lăsat-o în urmă. La premiere, totuși, au fost ropote de aplauze, iar părinții erau cei mai mândri de aceste rezultate.

Județul nostru a luat și el rezultate bune: la clasa a V-a eu am luat locul 10, iar Giuclea Amalia de la Colegiul "Unirea" locul 19, amândoi cu mențiune și medalie de argint.

Mihnea Nistoroiu, clasa a V-a

PASIUNI ȘI RECOMPENSE

„Rotary Varana” Focșani – „A servi mai presus de tine însuși”

Pe data de 18 aprilie, Clubul „Rotary Varana” Focșani a premiat, în bani, elevii liceeni cu rezultate excepționale la olimpiadele naționale de anul acesta. Au fost premiați nu mai puțin de 18 elevi din șase licee vrâncene. Premiarea

s-a ținut cu ocazia împlinirii a doi ani de activitate a clubului, la Teatrul Municipal „Mr. Gh. Pastia”. Cei prezenți la eveniment au putut urmări un concert al orchestrei de cameră „Unirea” Focșani, invitați speciali fiind doi elevi finanțați de către club, Michael Anthony Gay, de la Școala „Ștefan cel Mare” și Mariana Hurjui, de la Liceul de Artă „Gh. Tătărescu”. Cei doi tineri de excepție au încântat publicul cu interpretări la pian și flaut. De la C.N.C. au fost premiați 4 elevi:

- Tâlmăciu Vlad, cls. a 9-a, premiul I la Olimpiada Națională de Chimie;
- Sandu Ioan, cls. a 12-a, premiul II la Olimpiada Națională de Limba Latină;
- Năstăsescu Iulia Simona, cls. a 11-a, premiul III la Olimpiada Națională de Istorie;
- Pelin Florin, cls. a 11-a, premiul III la Olimpiada Națională de Italiană.

La 23 februarie 1905, în Chicago - Illinois, ia ființă primul club Rotary din lume care, încă de la începuturile activității sale, a avut ca obiectiv principal încurajarea și promovarea idealului de umanitarism și altruism. Cluburile rotariene își asumă responsabilitatea de a servi interesului general, de a promova buna înțelegere la nivel local, național și internațional. În 1929, idealurile rotariene au început să prindă rădăcini și în România. Atunci au fost create cluburile de la București și Timișoara, ce au desfășurat o activitate în principal axată pe îngrijirea sănătății copiilor și de integrare în societate a tinerilor cu handicap sau bolnavi. În 1936, a fost înființat Districtul 84 - România, cluburile românești funcționând până în 1940, când au fost desființate de regimul din acea vreme. În perioada interbelică, activitățile cluburilor românești au făcut ca Rotary sa prospere pe meleagurile noastre. Tradiția întreruptă de vicisitudinile istoriei se reia din 1990, reînființându-se, pentru România și Republica Moldova, Districtul 2241. În 1998, ia ființă la Focșani primul club Rotary, reunind sub umbrela înaltelor idealuri umanitare ale Rotary International pe cei mai de seamă oameni ai momentului din județul nostru. Datorită diverselor probleme personale apărute în timp, acest club se stinge în câțiva ani, pentru ca, pe 18 aprilie 2008, să renască precum o pasăre Phoenix noul Club Rotary Focșani, care a reușit să strângă în jurul său 30 de membri, oameni de calitate ce și-au unit eforturile în derularea de acțiuni și proiecte în plan social în județul Vrancea și în România. În prezent, clubul este implicat în mai multe proiecte printre care și sponsorizarea Stagiunii Teatrale a Elevilor Focșăneni, acordarea a 20 de burse pentru copii supradotați din familiile sărace, dar și multe alte proiecte.

Andreea Modreanu

Tăceri

Lampa de pe birou mi-a devenit un bun prieten... mă ascultă și nu zice nimic, nu mă critică nu îmi reproșează nimic, doar tace și ascultă...câteodată mai zâmbește...și atât...

Se vorbea despre tăcere... hmmm... m-am tot gândit ce aș putea spune despre tăcere... până astăzi nu prea aveam idee ce aș putea să spun...

Azi am descoperit că de multe ori mă scufund cu totul în această tăcere, prefer să stau eu, și gândurile mele care de asemenea tac... și să ascultăm pianul meu imaginar, care în astfel de momente este atât de fericit...

Am observat azi că atunci când mă supăr sau ceva nu îmi convine, mă închid în carapacea mea și nimic în jur nu mai contează... de cele mai multe ori mă enervez pe mine, pentru că acum sunt fericit și parcă gândurile mele zburdă, iar în momentul următor întreg cerul a căzut deasupra mea... e trist... și de fiecare dată mă cert, dar fără niciun rezultat ...

În ultimul timp tăcerea a fost refugiul meu, de multe ori am preferat să tac decât să vorbesc, parcă odată cu acele cuvinte aș fi pierdut și o parte din mine, parcă odată cu aerul mi-aș fi dat și viața. Sunt momente în care stau și nu pot să mișc măcar un deget sau să scot măcar un sunet, sunt conștient de asta și încerc din răputeri să fac ceva în momentele respective, dar parcă nu reușesc, vreau să fug, dar este greu, vreau să vorbesc, dar cuvintele nu vor să iasă, ca și cum ar fi amenințate și se înghesuie spre ieșire, însă nici unul nu îndrăznește. Oamenii din jurul meu mi-au demonstrat că uneori tăcerea e de aur, oameni pe care nu îi înțeleg uneori, dar având în vedere că nu mă înțeleg nici pe mine, cum aș putea să îi înțeleg pe ei. Oameni care acum spun ceva și peste un timp altceva, dar și asta cred că se scuza , având în vedere că poate toți facem același lucru la un moment dat, oameni ... oameni... oameni care se bagă chiar și acolo unde nu ar trebui si habar n-au despre ce vorbesc, dar vorbesc, pentru că au impresia că știu totul și că au dreptul să o faca, care cred că au dreptul să critice și să urască... oameni și oameni, mi-ar lua o viața să vorbesc despre ei și nu aș termina...

Așadar, pe mine tăcerea mă ajută... sau poate nu, însă îmi place să cred că mă ajută, mă ține departe de critici și alte cele...

Cred că m-am pierdut în gânduri acum...însă mi-am adus aminte de un citat..." Cu cât cunosc mai mulți oameni, cu atât îmi iubesc mai mult pisica."

Ei bine, eu nu am o pisica...însă mă scufund mai tare în tăcerea mea... cred că e mai bine...

Lampa de pe birou știe ce scriu acum și îmi dă dreptate, la fel face și ea... știe atât de multe și totuși tace...

Mirela Costache clasa a VIII-a A, premiul I la Concursul de Creație *Oglinda literară*, 2009

Rovenschi Adela Mihaela, clasa a VIII-a B, Premiul I la Concursul Național de Creație „Mihai Eminescu”,
Brăila, 15 ianuarie 2010

Splendoare...

Cântul I

Iluzii deșarte, idealuri neatînse... întind mâna către soare să-l pot cuprinde în palme... e atât de departe și, totuși atât de aproape... razele sale strălucitoare parcă îmi inundă chipul cu lumina pură... De ceva timp, stau și reflectez asupra frumosului... nuanțe, culori, contraste... imaginație, fantastic, magic... cuvinte pline de semnificații și, totuși, goale... În sufletul meu, mirajul efemer mă face să vibrez. Aș putea pierde totul pentru câteva clipe de fericire într-o lume cum o visez eu de ceva timp, nu ca cea de acum, gri și respingătoare...

Să râd, să fiu mulțumită, să mă strângi în brațe, să mă ții de mână și să mă duci undeva... să fiu eu... să mă simt bine în pielea mea, să nu dau socoteală nimănui pentru ceea ce simt în locul acela, unde fericirea plutește în aer. Acolo iubirea e parfumul florilor colorate, mirajul primăverii este adus pe razele fierbinți ale soarelui, iar roua sensibilă transformă lacrimile de odinioară în amintire. Și totuși, vreau să te simt lângă mine mereu... Zâmbetul tău îmi dă curajul să continui, privirea ta îmi dă încrederea de care am nevoie, iar căldura mâinii îmi alină teama din suflet și durerea trupezască...

Privesc îndelung în oglindă visând la perfecțiune... E același chip care mi se pare atât de cunoscut, deși nu e ceea ce îmi doresc să văd...

Vorbesc cu luna și-i împărtășesc ei senzațiile inedite, mă destăinui vântului tăcut, pentru că știu că el o să păstreze în lumea lui sentimentul meu, mă plâng soarelui atunci când ceva mă doare, pentru ca el să-mi îndepărteze suferința cu strălucirea lui inefabilă, le cânt norilor fericirea ce nu-și găsește locul în spațiul meu... Splendoarea e creionată de trăiri puternice și e conturată atent de fărâme rupte din sufletul sensibil și așezate cu grijă pe marginea relității... Perfecțiunea, rămâne un ideal neîmplinit pentru că așa trebuie să fie... Important e să gust din toate licorile trăirii, cu toate că unele îmi lasă un gust amar. Mai sper să existe întotdeauna acel „dulce” ce vindecă...

Recunosc, sunt multe clipe când nu mai vreau să mă întorc la realitate. Mă fac vinovată de trădare pentru că multe mă rănesc. Acum îmi scriu povestea așa cum vreau să fie, deși întunericul mă sperie și mă îngrozește gândul că poți pleca de lângă mine... Nimic nu e la fel ca ieri, de aceea voi continua să sper jurându-mi că niciodată nu voi mai pierde nimic din ceea ce am sădit în lumea mea... Timpul va trece pe lângă noi, iar vraja noastră se va rupe doar când... Nu, nu voi pronunța sentința! Am dreptul să vă ocrotesc, ocrotindu-mă! Cuvintele mele nu vor să fie mai mult decât o ludică definiție a splendorii.

Cântul II

Plâng... Acum tot ceea ce-mi doare e să te revăd! Ai plecat, te ascunzi în întuneric, iar eu mă pierd printre clipe, printre visele pe care le-am lăsat în urmă de mult... De ce mă lași așa... fără aer? Doar știi că ești singurul care mă mai ține-n viață prin atingerea cu fiecare amintire . Nu mai pot continua în felul acesta la nesfârșit! Sunt blocată în timp... sunt confuză! Simt cum totul în mine caută un punct de sprijin, nu mă mai pot prinde din urmă... M-am împărțit în cuvinte doar pentru tine și... pentru Soare! M-ai rănit...

Acum mi-e dor... Îți aud vocea, ești peste tot în jurul meu... Mă agăț de tine, de vorbe, dar tu fugi... De cine te ascunzi? Când visez, tu ești doar o umbră ce-mi apare mereu în față... Speram să străbatem împreună clipa, ținându-ne de mână, prividu-ne în ochi și... dar nu... Avem nevoie de „noi” și nu doar de „tu” sau „eu”. Nu înțeleg de ce nu privim mai des la cer ca să ne convingem că între acest moment și celălalt e doar o altă clipă care deja a trecut... Nu vreau să mai aud „e prea târziu”. De ce nu iubim tot, absolutul și frumosul, noi, care așa repede murim?... Te chem, dar nu mă auzi, te ating, dar nu simți nimic... Rămân din nou înconjurată de același ecou mult prea sinistru pentru a mai dezlega vreun mister. Vreau să-mi depășesc condiția asta... mereu aceeași...

Mă zbat la fiecare răscruce ca să înving răul. Îmi pare rău pentru mine, fiindcă mă prăbușesc treptat într-o imensă dezamăgire, mă întristez și din nou... mă gândesc la tine! Ești o iluzie pe care o ador, deși sunt conștientă că vei rămâne pentru mine doar un simplu și dulce vis, un unic ideal! De mult am încetat să mai aspir la perfecțiune, la absolut, la frumos, căci tu ești totul și totuși nimic adevărat! Nu te cunosc, nu-ți vorbesc... doar TE IUBESC!

**

Cântul tuturor

Nu vreau să calc pământul... știu că tu plângi în timp ce eu râd! E jalnic... cred!... dar nu am ce face... Nu vreau să mai gândesc, cad roiuri de pulbere și de scipiri atunci când viața mea rămâne aceeași și nu mai pot cânta în struna clipelor. Respir schimbarea dar n-o simt. Am obosit să te încălzesc vorbindu-ți despre împliniri, dar tu mai vrei să continui scrisoarea infinită, dedicându-ți pasajul existenței mele la fiecare bătaie de ceas... M-am săturat să tot aștept chemarea, să mai visez la ideal, vreau să închei acest capitol sumbru, dăruindu-ți îmbrățișarea luminii cu întunericul! Și cam atât...

Cade din nou o ploaie de stele peste ochii închiși de veacuri... Iar tu taci. Nu spui nimic, dar faci lucruri din vise! Nu vreau să te judec, dar mi-ai furat cheia SOL de pe portativul complet, așezat atent pe o frunză și scrijelit cu un picior de păianjen, iar fără ea mă obligi să-ți spun cuvinte cu sens, când în mintea mea roiesc doar heroglifice... Am încetat să-ți mai vorbesc, căci nu mă ascuți și deja doare... Din nou mă scufund în marea de iluzii, pentru că e singura barcă de salvare. M-am hotărât să mă lupt, am abandonat armele bizuindu-mă pe trăire și iar am pierdut! Nu mai am timp de falsitate, vreau doar o bucățică din adevăr și e destul...

Am îngenuncheat în palma ta și-am ridicat privirea... Oare e destul să simți atingerea, dar să nu vezi ocrotitorul? Cred că am înțeles esențialul doar din răsufierea ta... EU și TU formăm un oximoron, iar restul nu mai contează! Rămâi cu bine, pământul meu!

PERFORMANȚE SPORTIVE

Sunt mândru că activez la Clubul Sportiv Unirea, unde practic tirul sportiv. Am început acest sport de acum un an, având norocul să fiu îndrumat de dl. antrenor Adrian Alaci. A investit în acest sport atâta dragoste, pasiune și dăruire încât, fiind antrenat de dânsul, nu ai cum să nu urci pe podium. A muncit din greu pentru a ne pune la dispoziție condiții mai bune pentru antrenament și dorește să facă în continuare cât mai multe pentru noi. Ca să-l răsplătim pentru dăruirea lui, noi, iubitorii acestui sport, ne-am străduit să obținem rezultate frumoase la Campionatul Național. Printre cei care au urcat pe podium la prima etapă a Campionatului Național, competiție care a avut loc la Poligonul Tunari din capitală, au fost și patru elevi ai colegiului nostru. La juniori I Cosmin Șușu, elev în clasa a IX-a a ocupat locul I, iar Alin Blându, elev în clasa a XI-a a ocupat locul III. La juniori II, Alin Năstasă, elev în clasa a VIII-a a ocupat locul II iar eu, elev în clasa a VII-a, am ocupat locul III. A fost prima medalie pe care am obținut-o și mi-am propus ca în viitor să am rezultate mult mai bune și să câștig medalii valoroase.

Șoldănescu Alexandru, clasa a VII-a B

Interviuri pe holurile colegiului luate de Mara Copaci

- Ce personaj din lumea literaturii ai ca exemplu și de ce anume?

Andra Curca (cls a IX-a E): Cred că înclin mai mult spre Paul Coelho deoarece atinge niște subiecte să le numesc...contemporane.

Alexandru Maiereanu (cls aVII-a B): Will Burrows din seria „Tunele” deoarece este dornic să afle mai mult și să își salveze tatăl.

Lefter Maria(clasa a IX-a F): Nu am ca exemplu niciun personaj din literatura deoarece consider că în viață trebuie să fii propriul exemplu, dar, dacă ar fi să aleg un anume personaj aş opta pentru Marianne din “Fata salbatică” de Linda Newbery datorită misteriosului ei fel de a fi, modului plăcut în care se exprima și curajul de a-și asuma tot ceea ce face.

Miron Ana (cls a VII-a B): Să zicem Mihai Eminescu, deoarece mă pasionează felul în care și-a scris poeziile și felul în care își arata sentimentele și în principal datorită creației care l-a consacrat și anume Luceafărul.

Camelia Cristea(cls a IX-a A): Nu am niciun model din lumea literaturii, sunt personalități din lumea reală care mă influențează într-un anumit fel, personalități pe care le admir pentru ceea ce au lăsat în urmă, spre exemplu la vârsta de 7-8 ani Eminescu reprezenta un model pentru mine, apoi am început să văd în Mircea Eliade o personalitate puternică care reușește să mă ademenească în lumea literaturii.

Diana Berheci (clasa a VI-a): Idolul meu din lumea literaturii este Scarlett O' Hara, personajul principal din romanul "Pe aripile vântului" scris de Margaret Mitchell, deoarece cu toate că a trebuit să facă față multor obstacole în viața ei, a trecut peste ele cu fruntea sus și cu zâmbetul pe buze, demonstrând că este curajoasă, ambițioasă și optimistă.

Diana Toader(cls a VII-a B): Primul personaj care m-a fascinat a fost Nică ... dar bineînțeles această carte am citit-o demult. Acum cred că cel mai interesant personaj este Remi din cartea "Singur pe lume" deoarece mi s-a părut aproape uluitor faptul că un copil își poate câștiga pâinea fără niciun sprijin de la un adult.

- Care este cartea care ți-a marcat copilăria?

Andra Curca(cls a IX- a E): Cartea care mi-a marcat copilăria este 11 minute.

Milea Catalin(cls a IX- a B): Roobin Hood pentru că mă inspiră să fur de la cei bogați și să dau la cei săraci.

Lefter Maria(clasa a IX-a F): Din lumea celor care nu cuvântă de Emil Garleanu.

Diana Toader Ana (cls a VII -a B): Cu siguranță "Harry Potter"

Raluca Istrate Ana (cls a VII -a B): Singur pe lume.

Miron Ana (cls a VII-a B): Nu pot să spun că este una care chiar mi-a marcat copilăria însă pot să spun că cel mai mult și mai mult mi-au plăcut Cronicile Wardstone de Joseph Delaney.

Camelia Cristea(cls a IX-a A): Prin romanul Maitreyi am început să intru în lumea literaturii, povestea de dragoste prezentată a reușit să-mi capteze atenția și să-mi marcheze copilăria într-un mod plăcut. Recomand aceasta opera tuturor adolescenților!

Diana Berheci (clasa a VI-a): Cartea mea favorită din copilarie a fost "Fetița Celei de a Șasea Luni" scrisă de Moony Witcher. Mi-a plăcut mult datorită subiectului abordat: mereu m-a fascinat ficțiunea. De asemenea, personajele tinere, limbajul ușor de înțeles și acțiunea dinamică au făcut volumul să fie preferatul meu la vremea aceea.

- Cum ți s-a părut ultimul an școlar?

Fanuța (cls aXI-a): A fost destul de ușor ținând cont de faptul că în acest an au fost eliminate câteva obiecte obligatorii: biologie, fizica.

Maria(cls aXI-a): În comparație cu ceilalți ani, acesta a fost mai lejer, atmosfera fiind mai echilibrată.

Andra Curca (cls aIXa E): Colectiv nou, o nouă colegă de bancă, ai ocazia unui nou început. Asta înseamnă clasa a IX-a.

Lefter Maria(cls a IX-a F): Având în vedere că am trecut de la gimnaziu la liceu, a fost un an destul de greu la început, iar spre sfârșit a început să fie ceva mai bine

Miron Ana (cls a VII-a B): Ultimul an școlar mi s-a părut cu ceva mai greu decât restul datorită tuturor lucrurilor noi pe care le-am studiat în acest an.

Croitoru Violeta(cls a-VII-a B): A fost un an dificil care ne-a ajutat sa ne exploatam potențialul.

Camelia Cristea(cls a IX-a A): Ținând cont ca am intrat într-un nou colectiv a fost mai greu la început, dar sunt mândra ca sunt eleva acestui liceu, a fost cea mai frumoasa schimbare pentru mine și consider ca viața de liceean este cea mai frumoasa etapa, vremea în care dorm puțin, dar râd, învăț și iubesc din plin.

Diana Berheci (clasa a VI-a): Ultimul an școlar a fost unul frumos deoarece am avut ocazia sa învăț multe lucruri noi. De asemenea, întâmplările din pauze dintre colegi au fost sarea și piperul acestor ultime opt luni.

Diana Toader(cls a VII-a B): Cred că a fost cel mai interesant an de până acum, dar și cel mai greu. Tot ceea ce am învățat anul acesta este un fel de pregătire pentru ceea ce va urma anul viitor.

- Ce planuri ai pentru vacanță?

Miruna Oprea(cls a VI-a): Voi merge în tabara de engleză, voi pleca cu părinții în diferite țări din Europa, voi citi, mă voi relaxa, voi face și niste teme și nu în ultimul rând voi ieși cu prietenii.

Lefter Maria(clasa a IX-a F): Să plec probabil într-o vacanță frumoasă, să mă distrez, să citesc ceva care îmi

face placere și să mă țin de activități sportive.

Miron Ana (cls a VII-a B): Cred că în principal vreau să mă distrez și să profit din plin. Nu știu, de obicei sunt foarte imprezvizibilă.

Camelia Cristea (cls a IX-a A): Va fi o vacanță mult așteptată, timp în care mă voi odihni, îmi voi petrece timpul alături de cei dragi, de prieteni și promit că voi încerca să mă pregătesc pentru viitorul an școlar. Am un singur regret: că urmează vacanța, faptul că nu vom mai fi boboci, dar urmează ani frumoși de liceu.

Diana Toader Ana (cls a 7-a B): Mă gândesc că o să-mi petrec majoritatea timpului la bunici, dar o să-mi fac timp și pentru citit și prieteni.

Diana Berheci (clasa a VI-a): Probabil că o să plec cu familia la mare pentru o săptămână, însă în rest voi ieși afară cu prietenii și colegii.

RECOMANDĂRI DE LECTURĂ PENTRU VACANȚA CE VINE

„Foxfire - Confesiunile unei găști de fete” este istoria secretă a unei găști de adolescente rebele, conduse de enigmatică Legs Sadovsky. Dincolo de șocantele scene de violență, romanul este povestea legăturii speciale, emoționante și tulburătoare ce le unește pe cele cinci adolescente și le insufflă curajul de a merge mai departe. Foxfire nu este altceva decât refugiul lor din calea unei lumi ce stă sub dominația masculină și modul lor de a face dreptate în numele celor slabi și neputincioși.

Matt Cruise este steward pe Aurora, un imens aerostat care zboară la sute de metri deasupra oceanului, transportând pasageri bogați dintr-un oraș în altul. Este viața pe care Matt și-a dorit-o dintotdeauna. Convins de faptul că este mai ușor decât aerul, își închipuie că plutește la fel de lesne ca hidriul care propulsa nava. Într-o noapte, salvează un călător cu balonul, care-i vorbește despre minunate creaturi ce plutesc pe cer. Abia după ce o cunoaște pe nepoata calatorului, Matt își da seama de faptul că aiurelile acestuia ar putea, de fapt, să reprezinte adevărul și că straniile creaturi sunt într-un tot real și incredibil de misterioase.

„Angels and Demons” de Dan Brown este o carte captivantă în care personajul principal este un profesor de la Harvard, Robert Langdon, care, alături de tânăra Vittoria Vetra, încearcă să oprească o grupare secretă numită „Illuminati” să distrugă Vaticanul. Recomand această carte celor pasionați de SF și sper să le lase o amintire frumoasă și să le trezească apetitul pentru citit.

Violeta Croitoru, clasa a VII-a B

Și tot pentru vacanță...delicii

Șnițele „Pistacia Vera”

Ingrediente: 100 g pesmet, 200 g făina, 300 g căpșuni, 20 g fistic, 500 ml lapte, 1 kiwi, 2 linguri de coaja rasa de lămâie

Căpșunile se pun în blender și se fac pastă. Într-un bol se încorporează laptele și făina, apoi se adaugă pasta pregătită mai devreme și fisticul descojit, până ce amestecul capătă consistență. Dacă acesta este prea moale, se mai adaugă făină și, când ajunge la forma potrivită, se vor face dreptunghiulețe, care se vor da prin pesmet și se vor prăji în foarte puțin ulei.

Violeta Croitoru, clasa a VII-a B

CUVINTE DESPRE NECUNOSCUȚ

- Cel mai lung cuvânt din DEX are 25 de litere și este : electroglotospectografie. Sunt și alte cuvinte mai lungi, și anume termeni medicali sau din chimie: difosfopiridinnucleotidpirofosfatază (36 de litere).

- Cuvântul cel mai scurt ce denumește o localitate din România este Ip.

În 1888 a fost inventată în Philadelphia prima formulă de deodorant.

- Cuptorul cu microunde a fost descoperit din întâmplare, la fel ca și gravitația. Trecând pe lângă un tub radar de măsurare a vitezei, respectivul om de știință a observat că i s-a topit ciocolata în buzunar.

- S-a descoperit că măcăitul raței nu produce ecou. Motivul pentru care se întâmplă acest lucru este încă necunoscut.

- Albatrosul este singura pasăre care poate zbura și dormi în același timp.

- Cea mai mică pisică din lume trăiește în California și ar putea intra fără probleme și în Cartea Recordurilor, datorită dimensiunilor ei liliputane. Heed, pisica în vârstă de 9 săptămâni din El Cajon măsoară doar 7 centimetri și nu cântărește mai mult de jumătate de kilogram. Heed ar putea să detroneze o pisică în vârstă de 2 ani, care deține în prezent titlul de cea mai mică felină din lume, titlu confirmat de Guinness Book. Aceasta are doar 10 centimetri și 1,3 kilograme. Veterinarii spun că Heed va atinge dimensiunea definitivă la vârsta adultă, în 6-8 luni, după care juriul se va pronunța dacă i se cuvine sau nu titlul de cea mai mică pisică din lume. Specialiștii spun însă că pisica din California nu va mai crește foarte mult în acest timp și va fi, cu siguranță, pe locul întâi în Cartea Recordurilor.

COLECTIVUL DE REDACȚIE: Mara Copaci,
Alexandru Maiercanu, Andreea Modreanu,
Mihnea Nistoroiu, Eliza Soare,
prof. Aurelia Nedelcu, prof. Teodora Bentz,
Tehnoredactare: Daria Nedelcu
Redactor șef: Andreea Modreanu
Profesor coordonator: Aurelia Nedelcu

NOI

FOAIE A GIMNAZISTILOR DE LA COLONIEA "M. CUZA", FLORENTINA SANI

SUNTEM O
PAGINA CARE
SE SCRIE SI SE
RESCRIE MEREU
SUNTEM O
SUNTEM O
PAGINA CARE
PAGINA CARE SE
SE SCRIE SI SE